

ke faktiske omstændigheder der skal lægges til grund for sagens pådømmelse.

Indførelsen af en regel som den omhandlede vil ikke, således som man kunne få indtryk af af ministerens ovennævnte svar, betyde noget brud med dansk retstradition. Foreningen kan herved henvises til, at der allerede i den gældende lovgivning findes talrige eksempler på bevisbyrderegler, jfr. f.eks. færdselslovens § 101, stk. 2.

Endelig skal Foreningen bemærke, at der ved bestemmelsen i stk. 2 i Art. 75, der foreskriver, at der i forbindelse med bevisførelsen skal tages hensyn til sagsøgtes berettigede interesse i at beskytte sine fabriktions- og forretningshemmeligheder, netop er givet domstolene adgang til at udøve den frie bevisbedømmelse.

Der kan efter Foreningens opfattelse heretter ikke anføres noget argument for, at der ved nationale patenter ikke kan indføres nøjagtig den samme bestemmelse som for fællesskabspatenter.

Det skal tilføjes, at også den tyske patentlov indeholder en regel om omvendt bevisbyrde, og at denne endog pr. 1. januar 1981 er udvidet fra kun at omfatte patenter på fremgangsmåder til fremstilling af *nye* produkter til også at omfatte patenter på fremstilling af *kendte* produkter.

8. TILLÆGSPATENTER

Patentagentforeningen er fortsat af den opfattelse, at en tillægspatentordning, der tillader at se bort fra hovedpatentets indhold som nyhedshinder, vil være en væsentlig hjælp for ansøgere, der skal beskytte et opfindelseskomples og derved kan komme i selvkollision, jfr. Foreningens spørgsmål 1-4, spalte 1974-1975 i underbilag 2 til L88 og L96 - Bilag 1 i bilag til betænkning og handelsministerens svar, spalte 1977-1979. Modsat ministeren mener Foreningen, at forholdene i tysk lovgivning og erhvervsliv i denne forbindelse er sammenlignelige. Historisk er dansk patentlov i øvrigt udarbejdet på grundlag af den tyske.

Det er i den forbindelse interessant, at den tyske patentlov blev ændret den 1. januar 1981, så der - i lighed med Danmark - blev mulighed for at kræve prioritet fra nationale ansøgninger, mens man *bevarede* muligheden for indlevering af ansøgning om tillægspa-

tent inden hovedpatentansøgningens offentliggørelse. Den ny franske patentlov af 13. juli 1978 indeholder ligeledes en bestemmelse om tillægspatent i Art. 3, nr. 3 og er altså heller ikke harmoniseret med Den europæiske Patentkonvention på dette punkt.

I den japanske patentlov § 29 bis er der direkte gjort en undtagelse fra reglen om en ældre ansøgnings nyhedsskadelige virkning, nemlig hvis begge ansøgninger står i samme navn på den yngste ansøgnings indleveringsdag. Der har man helt undgået den faldgruppe, som indførtes med de nordiske patentlove i 1967 og kun delvis kastedes til med ændringen i 1978.

Japan og Australien har i forbindelse med lovrevisioner inden for de sidste få år valgt at bevare tillægspatentordningen. Schweiz har på dette punkt slet ikke harmoniseret sin nationale patentlov med Den europæiske Patentkonvention, og har således ikke accepteret den fiktion, at indholdet af en ældre ansøgning skal anses for kendt fra indleveringsdagen. Selvkollision forekommer derfor ikke. Ved helt at fjerne risikoen for selvkollision giver man ansøgeren mulighed for frit at beskrive sin første opfindelse uden frygt for, at den udviste åbenhed, der er en betingelse for senere opnåelse af beskyttelse i USA, skal hindre effektiv beskyttelse her i landet. Herved kan også undgås, at ansøgeren hellere afstår fra at indlevere ansøgninger på senere og måske vigtigere opfindelser end at risikere afslag på grundlag af oplysningen om den første og dermed udlevering af nyttig viden til konkurrenter. Med den behandlingstid, direktoratet behøver, kan ansøgeren nemlig ikke nå at trække den yngre ansøgning tilbage, inden den bliver tilgængelig for offentligheden.

Handelsministerens statistik fra 1977 må anses for værdiløs som støtte for den påstand, at der ikke er noget praktisk behov for en tillægspatentordning. Dels er 34.000 patentansøgninger under behandling i patentdirektoratet, dels udskydes behandlingen af tillægsansøgninger normalt, til hovedansøgningernes behandling er afsluttet. Der har i øvrigt været et fald på ca. 30 pct. i antallet af saglige betænkninger fra direktoratet fra 1976 til 1978.

Handelsministerens statistik fra 1977 kan intet sige om, hvorledes forholdet mellem antallet af tillægsansøgninger fra henholdsvis